

hinanden at gjøre. — Det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgkreds (C. Ravn) fremsatte en Bemærkning, som vistnok skulde være en Mandrighed, nemlig, at de tidligere Regjeringer havde taget Parti for Fiskerne mod Fiskerne. Det ærede Medlem mente formodentlig, at den høitærede tidligere Indenrigsminister i sine Betragtninger og Kommissionen i sit Lovforslag saa stærkt havde søgt at værne om Fremtidens Fiskere og om Fremtidens Fiskeri, at det havde gjort Nutidens Fiskere og Nutidens Fiskeri Skade, og det udtrykte det ærede Medlem saa ved, at de havde taget Parti for Fiskerne. Man beskylder den nuværende Regjering for meget slemt, men at den skulde have sluttet en hemmelig Overenskomst med Fiskerne, om at de skulde leve i Fred og nyde deres Frihed, medens Fiskerne sultede, det er dog ikke hidtil bleven paastaet. Det samme ærede Medlem udtalte sin Forbauselse over, at man ikke uden videre vilde gaa ind paa den Bestemmelse, at Fiskerne kunde gaa iland hvor somhelst paa fremmed Grund og tørre deres Garn (Afbrydelse); det ærede Medlem benægter det, men hans Udtalelser faldt saaledes, og ere af Mange blevene opfattede saaledes. Det ærede Medlem sagde, at naar han saa ud af Bindnet, saa kunde det aldrig genere ham, at Fiskerne gif iland og tørrede deres Garn, men deraf kan man dog ikke slutte, at der ikke kunde være mange Andre i Landet, der kunde finde det meget generende, navnlig naar deres Bolig ligger lige ved Kysten og f. Ex. kan være kjøbt for at nyde den smukke Udsigt; naar de saa i Stedet for sit Udsigten til fjærede Garn og Lugten m. v. af Fiskeaffald, saa kunde det dog være ret generende. Under alle Omstændigheder kan der ikke være Tale om Andet, end at, hvor der er en virkelig stærk Trang til Stede, en Trang saa stærk, at man maatte sige, at Fiskeribefolkningen led Skade i sin Kamp for det daglige Brød, da maatte Statsmagten træde til for at søge at afhjælpe Trangen paa en saa rimelig Maade, som man overhovedet kunde komme til det. lige overfor andre Samfundsklasser. Men, saalænge den Trang ikke er konstateret, saa forekommer det mig ubetimeligt at tale om saadanne Foranstaltninger som Expropriation, thi den kan og bør ikke anvendes, uden hvor det i høieste Grad er nødvendigt, og hvor en Samfundsinteresse ikke kan fremmes paa anden Maade. Jeg skal her tillige tillade mig den Bemærkning, at Fiskerne maaste endogsaa ville have Skade af den Bestemmelse, saalænge Fiskeriet ikke har udviklet sig paa en helt anden Maade end nu. Nu er der nemlig næsten Ingen, der vil lægge Fi-

skerne Hindringer i Veien for at færdes paa den aabne Kyst, men hvis man vedtager Lovforslagets Bestemmelser om, at der skal exproprieres til Giendom eller til Brug, som den høitærede Minister bemærkede, at det rimeligvis maatte være, saa kan det let hændes sig, at Befolkningen vilde sige: Saa kan Fiskerne jo nu søge at skaffe sig Lærreplads paa den Maade, nu vil vi ikke have den Færden paa den aabne Kyst og paa vore Marker, der ligge ned til Kysten. Jeg kan naturligvis ikke paastaa, hvorledes det vil gaa i alle Tilfælde, men den Betragtning ligger nær, at medens man nu sjeldent hører Klage over, at Fiskerne ikke kunne faae deres Garn tørrede, kan det let blive saa, at de netop, naar disse Bestemmelser ere indførte, ikke med samme Letthed som nu kunne faae deres Garn tørrede til enhver Tid. Det samme ærede Medlem kunde aldeles ikke gaa ind paa, at Indenrigsministeriet fik nogen væsentlig Indflydelse paa Vedtægternes Affattelse for Fiskevandene. Dertil skal jeg bemærke, hvad der jo er klart for Alle, og hvad der ogsaa er fremhævet af den ærede sidste Taler, at Fiskeriet er en sælles Statsborgerræt, og at det ikke gaar an at gjøre disse Indvande til Domæner for omkringboende Fiskere. Selv om man ogsaa vedtager Bestemmelser, der søge at forhindre det nu, kan man ikke sige, hvorledes Forholdene ville udvikle sig; og naar der ikke er en Myndighed her i Landet, som har den endelige Afgjørelse af alle de Uoverensstemmelser, der kunde fremkomme, kommer man let tilbage til middelalderlige Tilstande, hvor de enkelte Kystbeboere med Fynd og Alem og Magt søgte at værne om de Rettigheder, de paa en eller anden Maade have etableret ved at have haft alt for stor Raadighed over de Bunde, omkring hvilke de have boet. Der kan let opstaa Spørgsmaal og Stridigheder mellem Høilandske, jydsk og fynske Interesser, idet selvfølgelig enhver lille Partikel af Landet kun vil sørge for de Interesser, der netop repræsenteres i den nærmeste Omegn, hvis Fiskere ere repræsenterede paa de Forjamlinger, der skulle afgjøre Forslagene til Vedtægterne. Medens der er Tale om Vedtægter, skal jeg tillade mig at henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa, at ved Bestemmelserne om Ferskvandsfiskeriet er der kun nævnt visse af Bestemmelserne om Fiskeriet paa Have og aabne Kyster, som under alle Omstændigheder skulle gjælde, indtil Vedtægterne blive vedtagne; men jeg indser ikke, hvorfor ikke næsten hele Kapitel 2 kan bestemmes at være Norm for alt Fiskeri her i Landet, saa længe til der